

saa vidt jeg erindrer, fremdrog jeg netop under første Behandling i Fjor et Par Eksempler paa, at der var blevet ansat Testamentseksekutorer, hvor der formentlig ikke havde været nogen som helst Grund dertil, og hvor en Behandling af Skifteretten vilde have været overordentlig meget billigere. Hvad Behandlingen havde kostet i disse Tilfælde, ved jeg ikke, og jeg fremhæver paa ny, at det er ikke Bekostningsspørgsmaalet, jeg har haft for Øje ved dette Forslag; men derimod at komme over de Mangler, som klæbe ved den nuværende Ordning, navnlig ved dens Mangel paa Bestemmelser med Hensyn til Testamentseksekutorer, som endogsaa gør, at man stundom staar uvis — i hvert Tilfælde gør Justitsministeriet det paa enkelte Punkter — om; hvad Loven hjemler med Hensyn til denne Institution. Jeg anbefaler derfor Lovforslaget til Fremme og haaber, at det maa lykkes i Aar at føre det igennem. Jeg tvivler ikke paa, at det maaske kan trænge til forskellige Forandringer, maaske ogsaa i den Retning, som jeg fremhævede; nemlig ved at føre Forslaget paa et enkelt Punkt tilbage til det oprindelige Udkast, men i øvrigt haaber jeg, at vi skulle faa en Lov ud af Forslaget.

Alberti: Den ærede Minister har fuldkommen Ret i, at Lovforslaget ikke indeholder nogen Indskrænkning i Arveladerens Ret til at indsætte Testamentseksekutorer; men det indskrænker i høj Grad hans Ret til at se sit Bo blive behandlet til Ende gennem disse Eksekutorer. Det indskrænker denne Ret direkte i de Tilfælde, hvor Arv og Gæld ikke vedgaas, og indirekte i alle andre Tilfælde; idet § 2 hjemler et vist Antal af de interesserede i Boet Ret til at forlange Sikkerhedsstillelse. Den sidste Indskrænkning bliver jo ikke følelig, hvor Arveladeren har kastet sin Tillid paa en Bekendt af sig, som er velhavende og i Stand til at stille Sikkerhed, men den kan blive i høj Grad følelig, hvordan, der muligvis i fuld Grad har nydt Arveladerens Tillid, er en yngre Mand, maaske en meget dygtig Mand, men som endnu ikke er kommen saa vidt, at han med Lethed vil være i Stand til at stille Sikkerhed. Det maa erindres, at der blandt vore yngre Sag-

førere findes overmaade mange dygtige og fuldkommen hæderlige Mænd, der endnu ikke ere komne saa langt, at de have lagt noget til Side og ville være i Stand til at egne Midler at stille den Sikkerhed, som efter § 2 kan fordres. Fordringen om Sikkerhedsstillelse vilde saaledes i mange Tilfælde kunne benyttes til at fjerne en Eksekutor paa Trods af Arveladerens Vilje. Hvad det Tilfælde angaar, som behandles i § 1 Nr. 1, om Boer, hvor Arv og Gæld ikke er vedgaaet, vil jeg derom sige, at, om det end kan være i formel Konsekvens med Skiftelovens Regler om Kreditorers Indfyldelse paa Behandlingen af saadanne Boer; tror jeg dog ikke, at der i praktisk Henseende er en saadan Konsekvens. Jeg ved meget vel, at Forholdet er det, at, naar Arv og Gæld er vedgaaet i et Bo, er det Arvingerne, der ere stemmeberetigede; naar Arv og Gæld ikke er vedgaaet, er det Kreditorerne; men rent praktisk har dette jo, som alle vi, der have haft med Boer at bestille, vide, ikke stor Betydning, thi alle de væsentlige Beslutninger blive dog gennemgaaende tagne i Overensstemmelse med den eller dem, der lede Boets Behandling, hvad enten det er den ordinære Ret eller en Eksekutor. Men jeg vil føje til, at efter min Mening er netop den Slags Boer, hvorved Arv og Gæld ikke vedgaas, meget ofte de, hvor der i højeste Grad er Anledning til Eksekutorbehandling. De Boer, hvori Arv og Gæld ikke vedgaas — jeg regner naturligvis dem fra, som antages at være rent insolvente — ere i overmaade mange Tilfælde Boer, hvor en Arvelader har siddet i en stor og omfattende Forretning, saa at hans Arvinger ikke let kunne overse Forholdene kort efter hans Død, og derfor ikke med Sikkerhed kunne vide, om de uden Risiko kunne vedgaa Arv og Gæld. Spørgsmaalet om Vedgaaelse af Arv og Gæld er efter min Mening i praktisk Henseende kun et Spørgsmaal om højere eller lavere Afgifter til Statskassen. Derfor ville ogsaa Arvingerne i mange Tilfælde, skønt de nærmest ere tilbøjelige til at tro, at Boets Aktiver vilde overstige Passiverne, være tilbøjelige til at fragaa Arv og Gæld for at være paa den sikre Side; men at dette saa skulde kunne faa den Indfyldelse, at Arveladerens Kreditorer, for hvem der